

Maar Delfshaven is dan ook zichtbaar meer een deel van Rotterdam geworden en dat leidt tot de dualità di cuore, die alle bewuste inwoners van de randplaatsen kennen: enerzijds voelt men zich Delfshavenaar (Kralinger, Katendrecht of wat dan ook), anderzijds is men toch echt Rotterdammer en daarmee is men ook van harte verbonden.

Zo was en bleef het ook bij Lucie Vuylsteke, haar leven lang.

Significant is, dat een van de eerste bestuursfuncties, die de jeugdige Lucie Vuylsteke aanvaardt, het meisjes-huishoud- en nijverheidsonderwijs betreft. Wie mag van één der weinige academisch gevormde vrouwen verwachten dat zij nu juist het bestuurslidmaatschap van het 'lelijke eendje' onder de katholieke onderwijsvoorzieningen aanvaardt en bovendien dat zij door alle wederwaardigheden heen tot 1962 daaraan trouw blijft.

De gedenksteen in de hal van de 'herbouw'-school Oostpoort in de Witte Hertstraat (bij het Oostplein) herinnert terecht aan haar bestuurlijke zorg voor dit onderwijs, dat nu aan het eind van deze eeuw in het kader van de 'over-emancipatie' ongedifferentieerd en naamloos ten onder dreigt te gaan, alsof zorgvakken in een zorgzame samenleving geen echte functie meer hebben.

Vervolgens wordt zij in het midden van de dertiger jaren gevraagd door de Katholieke Vrouwenbond, een groep, die aanvankelijk nog stands-gewijs verdeeld was, maar waarin de jeugdige Lucie Vuylsteke zich onderscheidde door juist bij de 'Arbeidersvrouwen' (een groep die zij zo goed kende uit de apotheek en de buurt) spreekbeurten te vervullen. De bedoeling van de Vrouwenbond, die toentertijd nauwe relaties onderhield met de R.K. Staatspartij, was ongetwijfeld, dat er vanuit de groep vrouwen ook gemeenteraadsleden zouden komen, maar klaarblijkelijk was vóór de oorlog één Annie Meyer al genoeg voor het uitgesproken mannelijk confessionele blok van toen en ook de leeftijd zal wel een rol gespeeld hebben.

Pas na de oorlog is voor de toenmalige KVP Lucie Vuylsteke gemeenteraadslid geworden van 1949 tot 1962 en zij is een zeer toegewijd raadslid geweest met een grote zorg ook voor individuele belangen, waarvoor men haar bemiddeling vroeg in de moeilijke naoorlogse jaren; het was niettemin duidelijk dat zij meer bestuurster was dan afgevaardigde met een bepaalde politieke opdracht.

Echter: een vrouwelijke wethouder uit de confessionele gelederen, dat was nog een brug te ver (dat is trouwens tot op heden in